

[Boligministeren.]

dog altid noget, at man kan konstatere, at i folketinget er der enighed om, at lovgivningen på dette område tiltrænger en fornyelse. Man kan vel i og for sig sige, at det havde været heldigt, om denne fornyelse allerede var kommet for adskillige år siden, inden obligationsmarkedet i den grad tog magten fra samfundet på det økonomiske område.

Hr. Kampmann mente, at udviklingen var løbet fra lovforslaget, for så vidt angår den periode, der er gået siden 9. december-lovforslagenes fremsættelse og frem til dato. Jeg synes måske, at man nærmere kan sige det på den måde, at 9. december-lovforslagene og senere også realkreditkommissionens betænkning har sat en udvikling i gang, som ikke er uden interesse, og som det er en fordel at man nu kan inddrage i folketingsudvalgets overvejelser.

Man kan selvfølgelig spørge, om den henvendelse, som realkreditinstitutterne rettede til boligministeriet og folketingsudvalget den 2. marts, ikke burde have givet anledning til, at lovforslaget var blevet ændret i forhold til realkreditkommissionens tanker om den strukturelle opbygning. Det anså jeg ikke for at være muligt, simpelt hen fordi den første henvendelse var en henvendelse alene fra de stående fællesudvalg, men ikke fra kreditinstitutterne som sådanne; den manglede de kompetente forsamlings tilslutning — og jeg kan i øvrigt gøre den tilføjelse, at først her forleden dag, nemlig dateret den 8. april, har ministeriet fået en skrivelse, som viser, at også de kompetente forsamlinger står bag den tanke, som er udtrykt i skrivelsen af 2. marts.

Hr. Kampmann spurgte, hvor meget det haster med at få dette lovforslag igennem, og kunne ønske sig noget bedre tid til overvejelserne. Han sagde også, selvfølgelig med rette, at det jo er spørgsmål, som vedrører store samfundsmæssige interesser. Jeg må svare på den måde, at gennemførelsen af de begrænsninger af lånegrænser og løbetider, som er nedfældet i lovforslagene af 9. december, efter regeringens opfattelse haster. Vi må finde, at det er mest rationelt, at man, samtidig med at man gennemfører disse foranstaltninger, også gennemfører sådanne nødvendige foranstaltninger, at realkreditinstitutterne kan indstille deres struktur på

det grundlag, som de nye lånegrænser og de nye løbetider forudsætter.

Jeg forstod, at både socialdemokratiet og SF går ind for tanken om en enhedsprioriteringsordning, og at man i og for sig kunne have ønsket sig, at der allerede i lovforslaget havde været bestemmelser, som fastslog, at det fremtidige system skulle være et enhedsprioriteringssystem. Når lovforslaget ikke rummer en sådan bestemmelse, skyldes det, som hr. Ømann ganske rigtigt nævnte, de historisk betingede hensyn, der er fremhævet i kommissionen. Hr. Ømann sagde, at det alene er spørgsmål om lokale interesser og personer, som her har gjort sig gældende. Jeg vil dertil sige, at det også er et spørgsmål om i så vid udstrækning som muligt at bygge det nye på de erfaringer, som er indhøstet før i tiden, og det kan tale for, at man ikke går alt for voldsomt og alt for hurtigt frem på dette område.

Det andet, som er fremhævet i kommissionen, er, at en sådan enhedsprioriteringsordning vil nødvendiggøre en væsentlig ændring i strukturen af byggeriets reallånefonde på grund af disses særlige tilknytning til banksystemet, og det anser jeg for at være et rigtigt synspunkt. Det vil bevirke, at i så fald må reallånefondene ombygges, og det kan man efter min bedømmelse ikke gøre fra den ene dag til den anden; det vil under alle omstændigheder kræve nogen tid at gøre det.

Jeg vil også gerne, når spørgsmålet om enhedsprioritering kontra en tolagsordning nævnes, sige, at man da må anerkende, at den ordning, som lovforslaget bygger på, vil medføre en ikke uvæsentlig forenkling ved fusionerne af såvel nuværende førstelags- som nuværende andetlagsinstitutter og udstedelsen af fælles obligationer, og jeg vil fremhæve, at lovforslaget, som det er formuleret, ikke udelukker en senere overgang til enhedsprioritering.

Hertil kommer imidlertid en betragtning, som jeg gerne vil gøre gældende, nemlig at et system baseret på almindelig og særlig realkredit åbner mulighed for en struktur, som ud fra mange synspunkter kan være særdeles hensigtsmæssig. Dette system forudsætter, at hvad der kan opnås i lån ud over en vis grænse, kræver en særlig begrundelse, afvejet dels naturligvis ud fra sikkerhedsmæssige